

De verbinding tussen mens en dier

Emma Verhoek-Nederpel

De verbinding tussen mens en dier

©2024, Emma Verhoek-Nederpel

Eerste druk februari 2024

Druk MijnBestseller.nl

ISBN 978 94 037 3043 1

NUR 728

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de auteur te wenden.

*Voor mijn kinderen, kleinkinderen en
mijn dieren Moortje, Panter, Charlie, Norit,
Wolf en Nero.*

In stilte....

*Ze droomde weg in stilte,
ze keek niet op of om, haar wereld leek verborgen,
ver weg en niet bestaand,
maar voor haar was alles werkelijkheid,
ze voelde de liefde goed aan
ze hoorde de engelen fluisteren vanuit het andere bestaan,
doch niemand die haar geloofde
een traan liep langs haar wang,
in stilte dook ze dan weer weg,
ver weg, diep in haar wereld die niet leek te bestaan....*

Van Irene voor Emma

Voorwoord

Door de vele jaren heen vormen dieren een leidraad in mijn bestaan. Dit boek bevat zowel vreugdevolle als droevige verhalen over mijn leven met mijn lieve dieren.

Met het schrijven van dit boek heb ik de intentie gehad om mooie herinneringen te maken voor al deze lieve vrienden die mij zoveel hebben geleerd en mij steunden in mijn hooggevoelige wereld.

Mijn man Henk bedank ik voor zijn hulp bij de opmaak van dit boek. Ook wil ik onze lieve dierenarts Liesbeth hartelijk bedanken voor haar liefdevolle zorg bij het ouder worden van onze bijzondere hond Wolf.

Emma Verhoek-Nederpel
Zoetermeer

Inhoudsopgave

Jeugd en volwassen worden

Waarom is een dier belangrijk in de wereld van het kind?.....	16
De geboorte van een hooggevoelig kind	17
De eerste ervaring met een huisdier	21
Japie	23
Moortje.....	26
Trouwen	29
Moortje weg	33
De eerste spirituele waarneming	36
Vaarwel zolderetage.....	39
Weer een verhuizing	42

Ervaring van eigenwaarde

Moeder worden	46
Zoetermeer	50
Afscheid van Moortje en het verlies van mijn nichtje.....	53
Migraine.....	56
Panter	60

Gevoelens van angst en verlies

Hypochondrische gedachten	68
Verhuizen en heimwee.....	71
Een dubbel afscheid	76
Panter en de kip.....	78

Verdrietig nieuws	81
De komst van Charlie.....	84
Charlie leert mij de wetten der natuur	90
Het verlies van mijn moeder	92
Het versterven van Panter	96
De komst van Norit	106
Naderend afscheid van Charlie	112

Het gewone is niet gewoon

Opnieuw de leegte.....	129
Wolf	136
Wolf begeleiden bij zijn angsten.....	150
Afscheid van mijn broer.....	154
Inzien dat gewoon niet gewoon is	160

Een nieuwe toekomst

Putten	164
De migrainereizen naar Bunde.....	166
Norit in Putten.....	168
Vertrouwen	170
Norit semivrij	174
Carbid schieten.....	180
Het spel van Norit	182
Voorgevoel komt uit	184
Beter luisteren naar mijn intuïtie	189

Spiritualiteit

Vreemde energieën en spiritualiteit.....	194
Beschermengel Wolf.....	200
Angst om Henk	206
Een traumatisch ongeval	210
Totaal ontredderd	219
Nero	224
Teveel om op te noemen	235
Grote zorgen om Wolf	240
Contact met een priester	250
Wolf, een oude, wijze ziel.....	252
Zoeken naar bevestiging	259
Wolf naar de Intensive Care.....	266
Spirituele ontmoeting met mijn moeder.....	270
Mijn innerlijke reis met Wolf.....	271
In de voetsporen van Rudolf Steiner	277
Stress in Putten.....	279
Het roodborstje als gids.....	281
Kerstherinneringen aan mijn vader	287
Het verhaal van de ring	290
Weer een jaar ten einde	292
<i>Nawoord</i>	296
<i>Noot van de schrijfster</i>	297

Jeugd en volwassen worden

Waarom is een dier belangrijk in de wereld van het kind?

Hoe belangrijk is de rol van een dier in de wereld van een hooggevoelig persoon? Hooggevoeligheid houdt in dat prikkels en indrukken extra intens worden waargenomen. Dit kunnen fysieke, emotionele, mentale en spirituele prikkels zijn. Het betekent gevoelig zijn, ontvankelijk zijn, vatbaar zijn en vooral heel kwetsbaar zijn. Door deze eigenschappen voel je veelal wat er in andere mensen omgaat en ga je hier naar handelen door begrip en empathie te tonen naar die andere persoon. Andere personen voelen zich hierdoor begrepen en ondersteund, omdat je zo betrokken bij hen bent. Nadeel hiervan voor de sensitieve persoon is, wanneer je deze gave niet goed beheerst, het een zware last in je leven kan worden. Elaine Aron was een van de grondleggers van de HSP-er (hoogsensitief persoon). Wat is de betekenis van een dier in de wereld van een hoogsensitief kind? Hoe kan een dier ertoe bijdragen om de wereld van een dergelijk kind veiligheid te bieden? Uit eigen ervaring weet ik hoe het van belang is om de verbinding én empathie te voelen die een dier kan geven. Als hooggevoelig kind is je innerlijke wereld groot. Er gebeuren veel dingen in je hoofd die je met niemand durft te delen uit verlegenheid. Je bent bang dat, wanneer je deze gedachtes die zich in je hoofd afspelen aan mensen vertelt, ze je vreemd gaan vinden. Bij het contact met een dier is hier geen enkele terughoudendheid in. Tegen hen kun je alles vertellen, een dier oordeelt nooit! Dat gevoel had ik meteen vanaf mijn vroegste jeugd. Het bleef mijn hele leven lang een heel belangrijk aspect in mijn gevoelswereld. Voor het eerst ervoer ik het vertrouwen van een dier toen ik vier jaar oud was.

De geboorte van een hooggevoelig kind

Wanneer ik terugdenk aan mijn geboorte, begrijp ik nu pas vele jaren later wat mijn doel was om op aarde te komen. Sommige zielen verkiezen naar de aarde terug te keren met intens goede bedoelingen. Ze willen licht en liefde brengen op aarde, maar bij nader inzien worden zij keer op keer teleurgesteld. Mijn geboorte was bijzonder, de landing op aarde ging veel te snel. Vele jaren later was mijn moeder nog steeds onder de indruk van de wijze waarop ik ter wereld kwam. Ze vertelde mij naarmate zij ouder werd steeds dat ik al bij mijn geboorte haar geen pijn wilde doen. Daar was ze rotsvast van overtuigd. Dat wimpelde ik steevast weg als ‘onzin’ mam. Maar vele jaren later sta ik er meer voor open wat ze bedoeld heeft met deze woorden. Het past precies bij mijn levenshouding en waar ik in dit leven voor sta. De dag van mijn geboorte was een warme zomerdag in juni. De verloskundige kwam voor controle langs bij mijn moeder. Ze kende ons gezin als geen ander, ze was immers bij alle voorgaande zes geboortes ook aanwezig geweest. Ik zou dan het zevende kind worden. Ze was dus voor ons gezin geen onbekende. Na een onderzoek kreeg mijn moeder te horen dat ik vandaag zéker niet geboren zou worden. Morgen komt ze opnieuw langs. Maar in de sterren stond geschreven dat ik deze dag wél op aarde zou komen. En zo geschiedde het. Mijn moeder was met het huishouden bezig, mijn broertje van twee jaar was bij haar. De andere kinderen waren naar school of naar hun werk evenals mijn vader. Mijn geboorte ging zo snel dat mijn moeder niet de tijd had om op bed te gaan liggen. Er was geen enkele wee aan te pas gekomen. Wat moet dat traumatisch geweest zijn voor haar. De buurvrouw van beneden hoorde haar hulpgeroep en kwam binnen via het touwtje dat gewoontegetrouw uit de voordeur hing. Ze nam de situatie in ogenschouw. Op dat moment kwam eveneens mijn oudere zusje uit school die meteen de huisarts ging halen. De huisarts arriveerde te voet, haalde de veter uit zijn

schoen en bond daarmee de navelstreng af. Alles bij elkaar had het wel erg lang geduurd. Maar vanaf dat moment (ik was inmiddels erg benauwd en blauw geworden) kon ik eindelijk zelfstandig ademen. Je kunt je voorstellen dat deze landing op aarde geen goede start was. Je kunt stellen dat het een perfecte geboorte was, maar om goed te kunnen aarden had deze bevalling in een veel langzamer tempo moeten plaatsvinden. De ziel moet de tijd krijgen om in het lichaam te kunnen komen. Dit kleine wezentje had grote moeite om lucht in haar longen te krijgen. De haast en paniek bij mijn eerste uur op aarde waren groot en veel. Ik groeide op in een groot en druk gezin. Huilen deed ik nooit, ik was altijd tevreden en lachte naar iedereen die mij ook maar één blik waardig gunde. Boosheid en ongeduld kende ik niet, wel vriendelijkheid. Vele jaren later las ik in de dagboeken van mijn vader hoe liefdevol hij deze eigenschappen van mij beschreef. Zonder dat ik het wist hield hij erg veel van mij, deze man die mijn vader was. Ik was altijd heel dicht bij mijn moeder, ik kon niet zonder haar. De huisvesting van ons gezin bestond uit een vierkamerwoning. Deze ruimte moesten we delen met negen personen. De stilte van een eigen plekje, waar ik mij even kon terugtrekken, was er niet. Soms wilde ik even niet continu al die stemmen om mij heen horen, het was zoveel. Op het toilet had ik evenmin rust. Zodra ik daar zat, werd er alweer aan de deur getrokken en geroepen, ‘wie zit erop?’ Dan haastte ik mij om plaats te maken voor die ander die dringend naar het toilet moest. Ik leefde om het voor anderen fijn te maken. Zelfs toen mijn kleine broertje mijn haar met een lippenstift van mijn moeder vuurrood kleurde, liet ik het lijdzaam toe. Ruzie maken was het laatste dat ik wilde, ik was altijd op zoek naar vrede en liefde. Mijn vader wist dat, maar ik besepte dat pas toen hij niet meer hier op de aarde was. Dingen werden voor mij steeds duidelijker naarmate de tijd verstreek. Inmiddels was ook mijn kleine broertje geboren. Het was het eerste kindje dat niet thuis geboren werd, maar in het wijkgebouw. Er was mij beloofd dat de ooievaar eerdaags deze baby zou komen brengen. Kleine Emma dacht dat dit via ons piepkleine balkon zou plaatsvinden, maar hoe ik ook wachtte, ik zag geen ooievaar. Maar ondanks dat kreeg ik toch een broertje. Wat was ik ontroostbaar dat ik na een wandeling met mijn zusje thuiskwam en mijn moeder weg was. Ik wist niet dat zij naar het wijkgebouw was voor de geboorte van de baby. Met tien personen was het huis ongeschikt geworden voor ons gezin. We verlieten het dorp, zo ook deze veel te kleine woning. Ik was de gehele dag door een zeer opletend kind, niets ontging mij. Ik had

geen scherm om mij heen. Alles om mij heen kwam bij mij binnen en alles sloeg ik op in mijn hoofd, waar ik vervolgens dagenlang over kon piekeren. Niemand in mijn omgeving beseftte dat, zeker niet hoe dat voor mij voelde. Door deze gedachtes voelde ik mij ook vaak angstig. De basis van hooggevoeligheid ligt bij het onvoldoende contact maken met het lichaam. Door mijn snelle geboorte heb ik geen tijd gehad om dit contact te maken. Dit heet dan ook onvoldoende geïncarneerd zijn in het lichaam. De ziel en geest van een mens hebben het lichaam nodig als een stevig huis, een basis, een anker. Ik had geen stevig huis voor mijn ziel, het was meer te vergelijken met een tochtige tent waar alles doorheen sijpelde dat van buitenaf kwam. Ik kon mij niet verweren tegen alle gebeurtenissen in de wereld. Neem president Kennedy, de beelden van zijn vrouw Jackie in haar roze mantelpakje, de schoten door het hoofd van de president. De wilde paniek, de verwarring, de schutter die dit op zijn geweten had. Ik kon niet begrijpen dat deze dingen in de wereld plaatsvonden. De dreiging van Cuba met een eventuele oorlog als gevolg. De meterkast in ons huis was altijd uit voorzorg gevuld met een enorme voorraad voedsel, bestemd voor als er ooit weer een oorlog zou komen. Zoveel gevaar dreigde er elke dag om mij heen. Hoe kon ik de mensen waar ik van hield hier tegen beschermen? Papa, mama en al mijn broertjes en zusjes? De Jehova-getuigen die aan de deur belden en verkondigden dat de wereld zou vergaan. Ze voorspelden het einde der tijden. Doodsbenauwd verstopte ik mij achterin de trapkast, voor iedereen onvindbaar. Als ik dat maar niet hoefde mee te maken. Het zien van God op een wolk met gespreide armen om te oordelen over levenden en doden. Waarna de slechteriken met zijn allen in een groot zwart gat zouden verdwijnen en de goede zielen achter God in een lange rij aansloten op weg naar de hemel. Voor altijd en eeuwig uit elkaar, goed en slecht. Als ik 's avonds in mijn bed lag, dacht ik hieraan. Ik voelde mij zo onveilig boven, de lange trap als enige verbinding met het leven beneden. Via de voordeur konden er slechte gedaantes naar boven sluipen om mij te pakken. Niemand zou erachter komen waar ik gebleven was. Als ik in bed lag, wist ik niet wie er in het donker onder mijn bed zou zijn.

Ik spreek nog niet eens over de spoken en geesten waarvan ik zeker wist dat ze er waren, omdat ik hun nabijheid voelde. Op een nacht werd ik wakker en moest ik naar het toilet. Ik durfde niet. Voorzichtig tuurde ik in de donkere gang, was het wel veilig? Tot mijn grote schrik zag ik een gedaante in de gang naast mijn slaapkamerdeur staan met zijn rug tegen

de muur. In een snelle blik zag ik dat het een Chinese man was met een heel lange hangsnor. Hij beduidde mij met zijn vinger op zijn lippen dat ik stil moest zijn. Ik wist niet hoe snel ik moest rennen om weer in mijn bed te springen, doods- en doodsbang. Ik sprak er met niemand over. Als zesjarige sloeg ik alles in mijzelf op. Ik vertelde wel aan mijn ouders dat ik bang was, maar ze begrepen niet waarvoor en waarom. Bovendien hadden zij hun handen vol aan de andere zeven kinderen van het gezin. Daarbij was mijn broertje nog erg klein. Elke avond voor het naar bed gaan knielden we allemaal op de grond voor een stoel om het avondgebed op te zeggen. Het maakte mij angstig als mijn vader de woorden sprak, 'geef hun ziel de eeuwige rust en het eeuwige licht verlichte hen.' Hij eindigde het gebed met, 'in de eeuwen der eeuwen amen.' Dan voelde ik mij zo vreemd te moede, zo vreselijk bedroefd en eenzaam. Wat is eeuwig en wat is het eeuwige licht? Het benauwde mij. Boven in het donker lag ik in bed daarover na te denken. De gedachtes kwamen in mij op dat, als papa en mama dood zouden gaan, zij ook in de eeuwigheid zouden verdwijnen. En waar blijf ik dan? Het voelde heel veilig als ik mijn vader 's avonds in de bijkeuken hoorde timmeren en zagen. Daar was hij vaak in de weer met houten planken om daar meubels van te maken. Dan was ik voor even veilig daar boven in mijn bed. Het betekende wel dat ik heel snel in slaap moest vallen. Anders was hij weer verdwenen naar de woonkamer achter de dichte deur.

De eerste ervaring met een huisdier

Het eerste contact dat ik kreeg met een huisdier ontstond toen ik vier jaar was. We woonden in Loosduinen in een portiekwoning. Op een gewone alledaagse dag klom vanuit het niets een zwervkat de lange stenen trap op waar hij voor onze bruin glanzende voordeur ging zitten. Ik hoorde een klagelijk gemiauwen en mocht van mama de deur open doen..... en daar zag ik een zwart katje zitten. Het leek alsof hij mijn adres had doorgekregen van iemand waar kleine Emma te vinden was. Dit werd de eerste stap in mijn hooggevoelige wereld waarin ik contact kon maken met een dier. Ik voelde al snel dat deze kat mij zoveel vertrouwen gaf. Voortaan kon ik met hem mijn gevoel delen. Hij was een vriend! Helaas mocht deze kleine vriend van mijn moeder niet binnen komen. Onze ontmoetingen vonden plaats voor de voordeur waar ik een schoteltje melk aan hem mocht geven. Elke dag kwam hij op precies hetzelfde tijdstip langs alsof hij een horloge om zijn poot had. Ik was er zeker van dat deze zwarte kat speciaal voor mij gekomen was om mij te helpen. Wanneer ik hem aaide, voelde ik mij zo veilig, zo getroost.....Het zachte diertje nam een heel grote plek in mijn dagelijkse leven in. Zo plotseling als hij was gekomen, zo verdween hij ook weer. Op zekere dag kwam hij niet meer de trappen van het portiek opgeklommen. Hoe ik ook wachtte op hem, het portiek bleef akelig leeg. Ik schoof een krukje voor het kamerraam waarop ik ging staan om naar hem uit te kijken. Daar, roerloos langs de stoeprand, lag mijn zwarte vriendje. Ik dacht nog dat hij zijn tijd had verslapen, maar mijn kleine vriend was aangereden. Hij was dood. Ik mocht van mama niet meer naar hem toe en kon geen afscheid van hem nemen. Het verdriet was te groot, té hard voor mijn gevoelige kinderziel. Hoe kon dit gebeuren? Dit lieve katje werd zomaar van mij afgenomen om nóóit meer terug te keren in mijn leven. Ik beseftte heel goed dat ik hem nooit meer zou kunnen aaien, hem nooit meer zou horen spinnen. Ik was zo klein, zo kwetsbaar en totaal niet voorbereid op de dood.....Het gemis

van iets dat zo verweven was met mij, iets wat zo bij mij hoorde, was heel groot. Opeens was mijn leven gevuld met angst voor de dood. Ik sprak er met niemand over.....Wat ik wel deed, was op mijn knieën bidden om God te vragen of deze kleine vriend in de hemel mocht komen.

Japie

Nu we inmiddels een nieuwe eengezinswoning met tuin betrokken hadden, was mijn angst om alleen te gaan slapen enorm. Ondanks een schemerlampje en ondanks het getimmer van mijn vader dat ik hoorde vanuit de bijkeuken. Elke dag wist ik dat deze dag zou eindigen in het donker, in eenzaamheid en angst. Soms kroop ik tegen bedtijd weg in de kamerkast onder de trap in de hoop dat niemand mij zou vinden. Dan kon ik daar veilig blijven zitten, totdat iedereen naar boven zou gaan. Maar ik werd altijd gevonden.....Op een dag kwam er opnieuw vanuit het niets een grijze streepjeskat aangelopen. Ook hij ging voor de tuindeur zitten, miauwde alsof hij mij riep en hij ging niet meer weg. Deze kleine Emma was de koning te rijk. Kwam deze kat ook weer mijn leven lichter en dragelijker maken? Kwam hij mij veiligheid bieden? Kwam hij écht speciaal voor mij? Zoveel vragen, zoveel gedachtes, zoveel verwondering. De streepjeskat werd door mijn moeder Japie genoemd. Ik vond alles goed, een naam was niet van belang. Japie en ik werden dikke vrienden.

Wat was deze Japie belangrijk voor mij, zijn zachte gespin, zijn lieve zachte lijfje, zijn ogen waarmee hij kon praten. Dat zag ik wel. Ik hield onbeschrijfelijk veel van dit wezentje. Japie moest echter ook buiten blijven, onder geen voorwaarde mocht hij naar binnen. Het was immers maar een zwerver. Dat woord deed mij pijn, een zwerver, ik begreep dat niet. Juist een zwerver verlangt naar warmte, eten en liefde. Mijn angst voor het donker werd steeds groter en bij hoge uitzondering mocht Japie in de avond naar binnen en met mij mee naar boven. Ik was in de zevende hemel. Onder voorwaarde dat hij in een kartonnen doos zou blijven. Daar mocht hij niet uitkomen, omdat het niet hygiënisch was. Diep onder de dekens lag ik in bed, de kartonnen doos met Japie erin stond op mijn bed, dicht naast me. Mijn arm hing in de doos en mijn hand rustte op zijn spinnende buikje. Het grote wonder gebeurde..... Dit kleine meisje was niet meer bang! Ze was zo veilig en werd

omringd door zoveel liefde en troost van dit prachtige dier. Die zo vol liefde aan de tuindeur was verschenen, speciaal voor mij, voor kleine Emma. Dit grote geluksgevoel duurde niet lang, het noodlot sloeg toe. In de keuken stond een bord met belegde boterhammen op de tafel. Door mijn moeder gesmeerd en belegd met worst. Wie kan het Japie kwalijk nemen dat hij met zijn hongerige buikje door het keukenraam naar binnen glipte en de worst van het brood at? Daarmee had hij zijn doodvonnis getekend. Mijn moeder ontstak in woede! Ze riep dat het nu genoeg geweest was met die kat en dat hij weg moest. De schrik sloeg om mijn hart. Mama meende dit toch niet? Ze ging Japie toch niet van mij afnemen voor die paar plakjes worst? Ik voelde zoveel angst! Ze riep mijn grote broer en vroeg hem of hij Japie ergens heel ver weg uit de auto wilde zetten voor het bedrag van één gulden. Voordat ik besepte wat er allemaal gebeuren ging, nam hij Japie op zijn arm en liep naar zijn auto. Dat kleine lieve koppie, die snorhaartjes, hij was zo vreselijk bang die Japie, misschien nog wel banger dan ik, ik kon zijn angst in mij voelen. Ik was totaal niet opgewassen tegen deze gewelddadigheid, ik kon niets doen. In een fractie van één seconde vond alles plaats. Het laatste dat ik van Japie zag was dat hij in de auto verdween. Mijn ogen konden de beelden niet geloven. De auto reed de straat uit, de kronkelige weg volgend tot ik hem niet meer zag, Japie met zich meenemend. En weer was daar het grote meedogenloze verdriet, waar ik niet mee om kon gaan. Ik was te zwak en ik werd geraakt in het diepst van mijn ziel. En waarom vond dit plaats? Zo zinloos, dit grote verdriet om een paar plakjes worst. Ik begreep het niet. Ik kon ook niet boos zijn op mama, ik had haar zo hard nodig. De dagen na dit drama gingen mijn broertje en ik samen elke dag na schooltijd Japie zoeken. We hadden een step waarop we vele kilometers rondstapten door weer en wind. Mijn broertje stapte en ik zat gehurkt voorop de treeplank met mijn handen geklemd om de stuurstang. Altijd met de hoop dat we Japie zouden gaan vinden. En steeds opnieuw was er de teleurstelling dat we hem niet vonden. Japie wás én bleef voorgoed weg. De gedachten dat hij mij nodig had en dat hij mij ook miste waren ondragelijk. Misschien zocht hij net zo hard naar mij als ik naar hem. Dit voorval had zo een enorme impact op mij dat ik de plechtige belofte maakte dat, wanneer ik later groot zou zijn, ik mijn eigen kat zou hebben. Een kat die ik met zoveel liefde en aandacht zal omringen en voor wie ik er altijd zal zijn. Hem behoeden voor al het kwaad van de kwade buitenwereld. Deze

belofte ben ik altijd nagekomen, behalve één keer, vele jaren later.....Dat werd een gitzwarte dag in mijn leven.

Moortje

Twaalf jaar later kwam mijn lang verwachte jeugdroom uit. Ik heb een eigen kat. Een piepklein zwart katje met vier witte pootjes alsof hij winterlaarsjes draagt. In de twaalf jaar wachten op dit ogenblik is er veel veranderd in mijn leven. Ik woon niet meer in mijn ouderlijk huis, maar samen met mijn vriend Henk. We zijn nog erg jong, hij is 21 jaar en ik ben 17. We zijn niet alleen jong, maar ook ontzettend arm. We hebben helemaal niets. Er is niet eens geld om gordijnen te kopen. Als we naar bed gaan, hangen we oude jassen voor de ramen. Slapen doen we in mijn vroegere eenpersoonsbed dat ik meenam van thuis. Overdag werkt Henk op kantoor en in de avond studeert hij. Het geld dat hij verdient gaat grotendeels op aan de huur van onze oude zolderetage die gelegen is in de oude dorpskern van Rijswijk. De etage onder ons wordt bewoond door de eigenaar van het pand.

Op straatniveau is een bakkerij met winkel gevestigd. Geld om een huisdier te onderhouden is er absoluut niet, we hebben zelf nauwelijks te eten. De houten vloeren van de zolder zijn kaal evenals de trappen. Maar we zijn vastbesloten om hier samen gelukkig te worden. Daar geloven we in. Desondanks voel ik een leegte in mij, ik wil zo heel graag een kat waarbij ik nooit meer bang hoeft te zijn dat die van mij afgenomen wordt. Hierbij ga ik onbezonnen te werk. Zonder in overleg te gaan met Henk vraag ik aan mijn vader of hij op de bouw waar hij werkt misschien iemand weet die een nestje met katjes heeft. Deze wens gaat eerder in vervulling dan ik ooit had gedacht. Ik ben op bezoek bij mijn ouders, mijn vader stapt de kamer binnen met een pasgeboren kitten in zijn hand. Dit kleine wezentje is speciaal bestemd voor mij, zegt hij en ik voel me zielsgelukkig. Mijn vader is ontroerd bij het zien van zoveel geluk bij zijn dochter, hij kucht wat ongemakkelijk, hij is geen prater. Nu zou ik heel graag gesprekken met hem willen hebben, hem alsnog leren kennen. Die tijd is ons niet gegeven. Later, als hij overleden is, vind ik zijn dagboeken. Ik lees erin dat hij schrijft over

mijn grote verdriet van Japie, die op zo een wrede wijze verdween uit mijn leven. Dit was mijn vader, de man die zich niet uitte met veel woorden, maar die zo gevoelig was, dat hij alles toevertrouwde aan zijn vele dagboeken. Ik neem voorzichtig de katten aan, hij past precies op mijn hand. Hoe kan God zo iets ingenieus geschapen hebben? Ik noem hem Moortje, een ouderwetse naam voor een kat.

Ik verzamel bij mijn ouders wat oude kranten en een afwasteiltje dat voortaan moet fungeren als kattenbak. Melk en brood voor Moortje om te eten heb ik in huis. Mijn vader brengt mij met de auto naar huis. Ik zit apetrots naast mijn vader, Moortje heb ik angstvallig in mijn handen geklemd. Aandachtig bekijk ik dit kleine, kwetsbare wezentje.....Ik weet dan nog niet wat een prachtige verbinding wij samen gaan opbouwen. Voor de deur van mijn huis stap ik uit en waag mij uitermate voorzichtig het huis binnen, voorzichtig de trappen op, bang dat Moortje ontsnapt. Zachtjes fluister ik in zijn oor 'je bent zo welkom Moortje, ik heb zólang op je gewacht.' Jarenlang heb ik van dit ogenblik gedroomd. Maar nu moet ik Henk gaan inlichten over mijn ondoordachte daad om een huisdier zonder overleg met hem aan te schaffen. Ik toon hem bij binnenkomst meteen de nieuwe huisgenoot. Henk is volkomen verdiept in zijn studie, hij bemerkt amper dat ik thuis ben gekomen. Ik zet Moortje op de grond, hij is zo klein dat je hem nauwelijks ziet staan. Henk vraagt dan ook, 'wat is dat wat daar staat?' Eventjes voel ik een vlaag van paniek door mij heen gaan, stel dat Henk er op tegen is dat dit katje hier komt wonen. Waar moet ik dan Moortje naartoe brengen? Intussen kroop de kleine Moortje langs de broekspijp van Henk omhoog tot hij in zijn nek zat. We moesten beiden lachen, het ijs was gebroken, we hebben een zeer geliefde, maar vooral een welkome huisgenoot!

Moortje

Trouwen

Het ernstige geldgebrek dat we hebben, bezorgt ons veel stress, we kunnen niet rondkomen. De huur is hoog, de oude auto die we hebben is ver boven ons budget. De enige mogelijkheid die ons uit de nood kan helpen is om te gaan trouwen.

Financieel is dat stukken voordeliger met betrekking tot de premie ziektekostenverzekering voor mij én het belastingvoordeel dat ook een rol speelt. Het is niet de meest romantische reden om een huwelijk aan te gaan. Vroeger als klein meisje had ik mij daar een totaal ander beeld bij voorgesteld. Maar kleine meisjes worden groot en dingen veranderen. Het liefst willen we op maandag trouwen, samen met andere paren. De huwelijksvoltrekking is dan gratis. Mijn schoonouders waren, zacht uitgedrukt, ‘not amused’ bij het horen van deze strategie die wij hadden bedacht. Hun enige studerende zoon, hun grote trots, de stamhouder, die op deze wijze gaat trouwen. Zij nemen er geen genoegen mee. Er volgt een enorm getouwtrek van hen met mijn ouders over wie de bruiloft gaat betalen. Wij zijn een soort speelbal hierin, maar leggen ons als gehoorzame kinderen overal bij neer. Ik weiger echter een bruidsjurk aan te schaffen, tot groot ongenoegen van mijn schoonouders. Zoals te voorzien was, werd het een vreselijke dag voor ons beiden. Mijn mooie, lange rode haar werd in de pijpenkrullen gezet bij de kapper en versierd met lange linten. Ik voelde mij afschuwelijk ermee, ik leek, wanneer ik in de spiegel keek, een kopie van Marie Antoinette, de Franse koningin die onthoofd werd. Henk verscheen ook nog eens met een afschuwelijk bruidsboeket dat bestond uit de meest kunstmatige bloemen die ik ooit in mijn leven gezien had. We waren twee bange kinderen, dwalend in al dat feestgedruis. We hielden stijf elkaars hand vast bij het uitstappen van de auto toen we bij het stadhuis in de Javastraat arriveerden. We zochten steun bij elkaar. Na afloop van de huwelijksceremonie hadden de ouders van Henk een feestzaaltje gehuurd met de naam ‘Feestzaal Intiem.’ Wat waren we blij dat we

eindelijk in de late avond weer samen waren. Na deze heftige dag die veel onrust en prikkels bracht in mijn hooggevoelige wereld kon ik eindelijk mijn rust vinden bij Moortje. Hij begreep dat als geen ander. Wat een verademing! Helaas hield Moortje erg van nageltjes scherpen. Het ruwe witte behang, genaamd rauhfaser, was favoriet evenals de bruine ribfluwelen bank die het dagelijks moest ontgelden. Een veel te duur exemplaar dat we hadden gekocht bij Hulshoff Wonen. Deze bank én een rode houten schommelstoel waren de enige meubels die we bezaten, maar waarmee ik supergelukkig was. Deze meubelen hadden we in een onbezonnen bui gekocht, terwijl we geen geld ervoor hadden. De enige mogelijkheid om dit probleem te verhelpen was om onze oude auto te verkopen. Een groot dilemma. Welke keuze maak je? We kozen na zorgvuldig overleg voor de bank en de schommelstoel. Dat betekende afscheid nemen van onze oude trouwe vierwieler. In ons achterhoofd wetende dat we nu voortaan aangewezen waren op de bus en de tram. Dat had ik er graag voor over als ik in mijn rode houten schommelstoel zat te schommelen met Moortje op schoot, spinnend en wel. Dat voelde als een overweldigend geluk. Langzaam veranderde kleine Moortje in grote Moor.

Hij groeide als kool, hij at graag, maar vooral veel. Met het schamele huishoudgeld dat ik per dag te besteden had, kocht ik voor Moortje het duurste product van de dag, 'kabeljauwfilet.' Dat mengde ik dan met veel bruin brood, zodat zijn maagje goed gevuld was. Het leek mij een goed teken dat hij zo hard groeide. Als ik niet thuis was, opende Moortje zelf de koelkast en sloeg de eieren die in de deur stonden stuk. Waarom hij dat deed was voor mij een raadsel. Angstvallig was ik gefocust op openstaande deuren of ramen. Bang om Moortje kwijt te raken. Nooit wil ik meer die pijn uit mijn kinderjaren voelen! De vakantie nadert. Met het vakantiegeld van Henk zijn we superblij, even geen geldzorgen meer. Ik loop snel naar de telefooncel om al dit grote geldgeluk te delen met mijn ouders. De glazen telefooncel lacht mij al van ver tegemoet. Vriendelijk staat hij daar te staan met rondom zijn blauwe letters 'telefoon' op de bovenste rand. De vele telefoonboeken hangen aan ijzeren kettingen om te voorkomen dat ze door vandalen worden meegenomen. De portemonnee met het vakantiegeld erin leg ik even neer, zodat ik een muntje kan pakken. Ik ben zó gelukkig. Dat geluk is overigens van korte duur, ik vergeet de portemonnee mee te nemen uit de telefooncel. Het geld is weg! Wat ook weg is, is de vakantiestemming. Na dagen thuis te zitten besluiten we voor één dag